

Luggemisse.

I.

Üks wanna sanna, mis minno näber ei tahtnud töeks arwata.

Olen ikka suurt luggu piddanud märahva wanna sannadest, olgo ka, et neid ei olle mitte ni wannad, kui Salomoni wannad sannad. Ja meie märahval on neid mõnnusaid wanna sanno suur hulg — Omma nabrega ollin agga monni hea kord vaidsemistes wanna sannade párrast. Seisis se peál, et ei elnud suurt õppetust nende seest leida, ja et nemmad muid kui pool tössi ei olle. Nabrel, muido kül kaunis hea mees, olli isseárranes se wigga, et tiheti kül ülle janno jõi. Ja siis, kui waene

luggu jálle sel wiñil temmaga olli olnud, sai temma üsna vihha täis, kui tulletasin temma mele sedda wanna sanna, et „Käño pohjas hopis ennam innimest on árrauppund, kui merre pohjas.“ Ütles siis minno västo: eks ei olle selge walle, mis sinno wanna sanna rágib? Kui otsata paljo lae-wo on merre peál innimestega ühhes tükkis hukka láinud, nenda et mitto ja mitto tub-hat meest tarvis lähháks neid matta, kes merres on árrauppund. Eks sinna ei mõtle ka selle sure wee-upputusse peále, mis Noa aial sündis, et, nenda kui Mosesse rama-tus seisab, „Keik libha hingे heitis, mis Ma peál likus, ni hásti liinnud kui lojuk-sed ja metsalised, ja keik romad, ja keik innimessed ka, ilma Noa seltsta.“ Kuidas saad sinna siis sedda ial töeks arwata, mis sinno wanna sanna ütleb? Ehk se on on agga minno hirmutamisest sinnust rákitud; ehk sinno kadde meel üksnes aiab sedda wanna üles, fest et sinnul ei olle neid koppikaid mitte, mis jomisseks tarvis läh-